

Een Moederhart.

maar o, de arme moeder! Zij had het dus wel dadelijk goed begrepen, dat de scheiding komen zou en hoe zag zij nu den tijd voor zijn vertrek inkrimpen. Dat hij al zoo gauw ging, was nog veel erger dan zij gevreesd had.

Men had haar gezegd, wat zij haar jongen mee moest geven. Met welk een aandoenlijke zorgvuldigheid werden die kleertjes door haar in orde gebracht! Hoe gingen hare gedachten bij het breien van de kousen, en als zij ze om te meten op elkander legde, streek en aaide zij ze net zoo teeder, of het de beenen van haar jongen zelf waren. Zij had nog moeite om alles op tijd klaar te krijgen, want eigenlijk zat zij 't liefste altijd maar stil naar Steffie te kijken. Dat was nog 't eenige goede aan zijn blindheid, dat zij naar hem kijken kon zooveel als zij wilde, zonder dat hij 't merkte. Zij hoefde zich geen geweld aan te doen om hem te sparen en het was of zij haar blikken trachtte te verzadigen voor al den tijd, dat hij er niet meer zijn zou.

En toen kwam maar al te spoedig de gewichtige dag, waarop Aart en Mijntje samen hun jongen gingen wegbrengen. Het was een heele reis. Zij moesten vroeg gaan om 's avonds weer thuis te kunnen zijn. Gedurende de reis hield Mijntje zich goed, maar ofschoon zij nog nooit in den trein gezeten had, zag zij niets van wat zij voorbijstoomde, niets van de vreemde dorpen en steden, van de velden en waterstroomen. Zij had alleen oogen voor haar blinden jongen, hij was de wereld voor haar en buiten hem was voor haar de wereld leeg.

In Grave aangekomen vonden zij spoedig het gesticht en met kloppende harten schelden zij aan de poort. Toen zij binnengelaten waren, hoorden zij vroolijke kinderstemmen in den tuin. Het was juist speeluur. De vriendelijke directeur bracht Stephen met zijn ouders dadelijk bij de andere kinderen.

Het was een verrassend en treffend gezicht, zoo vroolijk en vlug die blinde kinderen daar rondliepen. Als de eigenaardige opgeheven houding van het hoofd en het onveranderlijk rechttuite van den blik het bij de meesten niet verraden hadden, zou men het haast niet voor mogelijk gehouden hebben, dat die blijde kinderschaar door eeuwige duisternis

omringd was. Er waren er van alle leeftijden, volwassenen en bijna volwassenen, die gearmd vertrouwelijk liepen te praten, echte kinderen nog, die met wijd opengesperde armen elkander trachtten te vangen en heele kleintjes, die aan de rokken van de grooteren hingen en door dezen vertroeteld werden. Men had hun zeker al verteld van den nieuwen jongen, die komen zou, want zoodra de kinderen met het scherpe gehoor aan blinden eigen de vreemde menschen in den tuin hoorden, kwamen allen met gejuich naar hen toe.

„Daar is zeker de nieuwe jongen”, riepen zij en hadden al spoedig gemerkt waar Stephen stond. Zij omringden hem met vriendelijke nieuwsgierigheid. Sommigen vatten hem bij de handen en anderen bevoelden zijn gezicht en haren.

„O, wat een aardige jongen”, riepen zij opgetogen, „hij lacht, hij is blij om bij ons te komen, wij zullen hem al onze spelletjes leeren”.

Stephen stond werkelijk met een gelukkig lachje op de lippen in den kring, het was of hij dadelijk begreep hoe anders alles nu voor hem worden ging. Hij zou niet meer de eenig uitgestootene zijn uit een wereld, waarin hij de taal van alle anderen maar half begreep, hij werd nu de gelijke van zijn omgeving en zou zich niet meer alleen voelen. Mijntje stond op een kleinen afstand en zag het aan. Het was of Stephen van haar wegdreef, zachtjes, zachtjes en voor goed. Zij strekte hare armen uit en riep „Steffie” op zulk een hartverscheurenden toon, dat het jongetje zich omkeerde, naar haar toeliep en zich in hare armen wierp. Hij strengelde zijne armen vast om haar heen en snikte: „Moeder, moedertje, ik kom toch bij jou terug”! Mijntje en Aart moesten gaan. Hij kon haar haast niet meekrijgen, telkens moest zij nog even kijken, nog eventjes maar, naar haar jongen, die met zijn vriendelijk gezichtje naar haar toegekeerd stond te wuiven. Maar eindelijk viel toch de poort achter hen dicht.

Zij wisten, dat zij Stephen niet zouden terugzien voor er bijna een heel jaar verlopen was, want de kosten van de reis waren groot en het zou al heel wat moeite kosten